

Μιχάλης Ρίζος*

Η φετινή “παράξενη” Πρωτομαγιά έπρεπε να στείλει ένα τριπλό μήνυμα:

1. Ο καπιταλισμός εξελίσσεται διαρκώς σε ένα όλο και πιο βάρβαρο, αντιδραστικό, εκμεταλλευτικό και ανταγωνιστικό σύστημα, επικίνδυνο για τη φύση και τη εργαζόμενη πλειοψηφία ανά τον κόσμο. Άρα ήταν ζητούμενο να προβληθεί η ανάγκη για εργατική χειραφέτηση, κομμουνιστική απελευθέρωση, άλλος κόσμος τέλος πάντων
2. Στόχος της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς είναι να μη φορτωθεί η υγειονομική κρίση στο λαό. Άρα έπρεπε να προβληθεί η αύξηση μισθών, η ενίσχυση της δημόσιας υγείας, η σταθερή εργασία, το 30ωρο- 5ήμερο κλπ
3. Πολιτικός μας στόχος ήταν και το σπάσιμο της κυβερνητικής απαγόρευσης, η σύγκρουση με την αντιλαϊκή κυβερνητική πολιτική, η μαζική απάντηση με σύνθημα: ΔΕ ΜΕΝΟΥΜΕ ΣΠΙΤΙ, ΤΑ ΛΕΜΕ ΤΩΡΑ, ΟΧΙ ΜΕΤΑ

Με τους άξονες αυτούς πολλά σωματεία επεδίωξαν μαζική και ενωτική συγκέντρωση (πάντα με την ιδιαιτερότητα της περιόδου, αλλά μαζική όχι συμβολική).

Εκείνο που δεν είναι γνωστό είναι ότι η παράταξη ΕΝΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ και αρκετοί πρόεδροι σωματείων στον κλάδο της υγείας έκαναν πρόταση στην ΟΕΝΓΕ, λόγω της αδιαμφισβήτητης θετικής και ταξικής στάσης της αυτό το διάστημα που σήκωσε όλο το κίνημα, **να ηγηθεί ενωτικής, μαχητικής πορείας** μαζί με σωματεία εργαζομένων στα νοσοκομεία και άλλα σωματεία.

Οι δυνάμεις του ΚΚΕ αρνήθηκαν.

Στην ουσία εμφανίστηκαν δύο παρεμβάσεις και επιδιώξεις:

Η **πρώτη**, ήταν αυτή που, για μια ακόμη φορά, διάλεξε υπευθυνότητα, κομματικό μηχανισμό, εν κρυπτώ συνεννόηση στελεχών του κόμματος, μακριά από την εργατική τάξη (τόσο εμπιστοσύνη της δείχνουν;) και ΚΥΡΙΩΣ εντυπωσιασμό τύπου INSTAGRAM (στην ουσία κυριάρχησε πάλι η λογική της ψηφοθηρίας και της κομματικής προβολής στο δημοσκοπικό κοινό). Εκτός από το ΠΑΜΕ το ίδιο επεδίωξε και η ΚΕΕΡΦΑ (ως φτωχός συγγενής βέβαια)

Η **δεύτερη** κινήθηκε με τα σωματεία και τις συλλογικές κινήσεις γειτονιάς, τις οργανώσεις, ανοιχτά και μετωπικά, ταξικά και μαχητικά, χωρίς ιδιοκτήτες σωματείων και “στρατιωτικού” τύπου επιδείξεις.

Και οι δύο γραμμές “βγήκαν στο δρόμο”. Και οι δύο δεν πειθάρχησαν στην κυβερνητική απαγόρευση. Δεν χρειάζονται φτηνές σπέκουλες σε αυτό, από όπου κι αν προέρχονται.

Ποιος είναι ο δρόμος όμως “εργάτη να νικάς γιατί μπορείς χωρίς αφεντικά”;

Νομίζω ο δεύτερος.

Αυτό που έχει σημασία για την «επόμενη μέρα» είναι να τονίσουμε ότι όση “κοινωνική ευθύνη” και αν

δείξουμε, αντικειμενικά θα ερχόμαστε σε αντιπαράθεση με τις νέες μορφές αυταρχισμού και πειθάρχησης σε κυβερνητικές και κρατικές εντολές. Επομένως, η “δράση εκτός ορίων” θα καθίσταται όλο και πιο αναγκαία. Αυτό είναι το κύριο..

Σε αυτή την περίοδο, αν χρειαζόμαστε μια ακλόνητη «πειθαρχία», είναι η ταξική μας δέσμευση στο να βγούμε στην αντεπίθεση.

Το σπάσιμο της κυβερνητικής απαγόρευσης για την Πρωτομαγιά, αποτελεί κατάχτηση και παρακαταθήκη, που ανεβάζουν την αυτοπεποίθηση.

Είναι αναγκαίο ένα κάλεσμα των σωματείων που συνυπέγραψαν για την πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση και άλλων, για **μόνιμο συντονισμό και πόλο αγώνα στο εργατικό κίνημα.**

Οι μεγάλες προκλήσεις είναι μπροστά μας.

**Πρόεδρος σωματίου εργαζομένων ΑΤΤΙΚΟΥ νοσοκομείου*